

NGV-
afdeling

KEMPEN - en PEELLAND

Mededelingenblad

jaargang 12 | nr. 2 | verschijnt 1x per kwartaal | juni 2004

NEDERLANDSE GENEALOGISCHE VERENIGING
Afd. K E M P E N - e n P E E L L A N D

INHOUD

Pag.	Inhoud
25	Van de Redactie. Geplande Bijeenkomsten.
26	Programma 10 ^e lustrum afdeling Kempen- en Peelland.
27	Ons Jubileumboek 'Migratie naar Kempen- en Peelland.
28	Kennismaking met <i>oudere</i> leden. Interview met dhr. A.J. Bodemeijer.
29	Interview met dhr. A. Hoebe.
30	L'HISTOIRE SE RÉPÈTE. door Ton Bocxe.
32	HET VAN DER PUTTLYCEUM. Door Toon van Gestel.
35	NEDERLAND IS MIJN TWEDE VADERLAND door Pablos Luengo Sevillano (<i>Vertaling Geertje van Os</i>)
39	OF GOA IE OOK BY DE FLIPS WARKEN? door Klaas de Jonge
41	ONS DORA KOMT ALLE DAGEN THUIS ROND BLOOKERSTIJD door Huub Borghouts
43	Enkele gegevens uit de DVD van de protocollen van Oirschot door J. Toirkens
44	KORTE INHOUD VAN BIJEENKOMSTEN
45	OPROEP: VIRUSBESMETTING VERNIETIGT INTEKENLIJST DVD.
46	ONS BERICHT: ONZE VRAAG:
47	ONS AANBOD:
48	KOPIJ voor volgend nummer INZENDEN voor 1 AUGUSTUS 2004

Niet ondertekende stukken worden gepubliceerd onder verantwoordelijkheid van de redactie.

REDACTIE Afdelingstijdschrift e-mail: h.unij@hccnet.nl

Toon van Gestel (eindredactie)	Prins Alexanderstraat 16 5616 BL e-mail:	Eindhoven (040) 252 45 98 awjmvangestel@cs.com
Hugo Schaap	Dubloenhof 20 5551 XN	Valkenswaard (040) 201 92 99 e-mail: hugo@hugo-schaap.tmfweb.nl
Henk Unij	Taanus 1 5706 PC e-mail:	Helmond (0492) 52 72 21 h.unij@hccnet.nl

KOPIJ voor volgend nummer INZENDEN voor 1 AUGUSTUS 2004

ISSN 1566-0052

rhce

PROGRAMMA 10^e LUSTRUM AFDELING KEMPEN- EN PEELLAND

van de

NEDERLANDSE GENEALOGISCHE VERENIGING

De jubileumviering vindt plaats op 12 juni 2004 in het:

Regionaal Historisch Centrum Eindhoven (RHCE),

Raiffeisenstraat 18, 5611 CH Eindhoven

Programma:

- 10.00 uur * Start en inloop halfuurtje.
- 10.30 uur * Officiële opening door mevrouw H.Houben-Sipman,
burgemeester van de gemeente Eersel.
- * Toespraak door de heer T. van Gestel voorzitter van
de afdeling Kempen- en Peelland en
door de heer J. van der Horst van het
hoofd bestuur van de NGV.
- * Presentatie jubileum boek.
- 11.00–15.30 uur * Expositie met 15 informatiestands.
- * Lezingen en films volgens onderstaand rooster.
- * Genealogische Boekenmarkt.
- 16.00 uur * Sluiting.

Film:

- 11.30 - 12.10 uur * Philips in Historisch Perspectief.
- 14.00 - 14.40 uur

Lezingen:

- 13.00 – 13.40 uur * Genealogie en Internet.
- 15.00 – 15.40 uur

Het is gebleken dat veel van de ouders of grootouders van onze leden in de jaren 20 en 30 van de vorige eeuw naar Eindhoven en omstreken zijn getrokken. De reden was erg simpel. De werkgelegenheid nam overal af, maar juist in deze streek was er behoefte aan veel nieuwe arbeidskrachten.

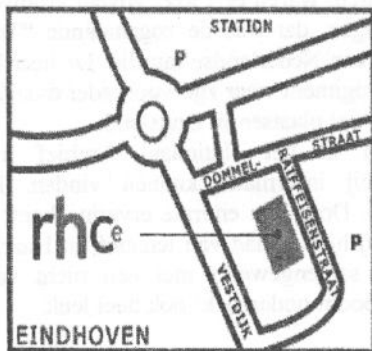
Dat gegeven is de aanleiding geweest, om, ter gelegenheid van het 10de jubileum van de afdeling, een boek samen te stellen met verhalen over mensen, die naar deze streek getrokken zijn. Negen en twintig mensen doen in dit boek verslag van de komst van henzelf, hun ouders, grootouders of nog verder terug. Zij kwamen vanuit Friesland, Groningen, Drente, Zeeland etc. etc. naar Zuidoost-Brabant. De verhalen in dit boek verbeelden hoe de maatschappelijke ontwikkelingen inwerkten op het leven van gewone mensen. De jeugd van tegenwoordig kan zich nauwelijks nog voorstellen hoe verschillend het leven van bv. hun grootouders is geweest ten opzichte van het hunne. Het is daarom goed, dat dit wordt vastgelegd in de bijdragen in dit boek. Elke auteur heeft dat op haar/zijn wijze gedaan. Sommigen hadden een verhaal 'op de plank' liggen, anderen hebben zich veel moeite moeten getroosten om iets op papier te zetten en hebben soms wat hulp nodig gehad.

Het is geen historische verhandeling geworden, maar het zijn echt de verhalen van de mensen zelf of van hun nakomelingen. Dit heeft de waarachtigheid vergroot van het beeld uit die tijd en maakt dit boek juist zo boeiend!

Het boek 'Migratie naar Kempen- en Peelland' kost € 12,50 en is te koop op 12 juni op de jubileumviering in het RHC Eindhoven en daarna is het te bestellen met verzendkosten bij penningmeester Piet Dalmaijer (040-251 26 11).

Het ISBN-nummer is: 90-808760-1-1, NUR 402

Tip: Het boek is interessant om zelf te hebben, maar het is zeker zo aardig om het iemand cadeau te geven!

KENNISMAKING MET *oudere* LEDEN.

Enkele van onze leden zijn reeds vanaf de begintijd, 50 jaar geleden, lid van onze afdeling. Hoe zijn ze tot onze hobby gekomen, hoe is het hen vergaan en hebben ze een tip voor degenen die nog niet zolang aan het 'stambomen' zijn.

Interview met de heer A.J. Bodemeijer, geboren in 1919, een echte nestor van NGV afdeling Kempen en Peelland.

De heer Bodemeijer doet al aan stamboomonderzoek sinds 1939!

Dat waren nog de echte oude genealogie tijden. De tienjarentafels van de Burgerlijke Stand waren slechts beschikbaar van 1811 tot 1843, de rest was nog niet vrij gegeven! In veel archieven mocht hij zelf niet zoeken, het werd voor je gedaan tegen betaling van een gulden per akte! Dat was in die tijd een heel kapitaal! Veel vrijwilligers hebben in die tijd het kaartenbak opzoek systeem opgezet, net zoals er nu gewerkt wordt aan het digitaliseren.

De heer Bodemeijer is natuurlijk met de tijd meegegaan en hij werkt nu ook met de computer. Veel eigen stamboomonderzoek doet hij niet meer. Hij heeft heel veel uitgezocht en van zijn schoonzoon heeft hij fraaie grafische uitwerkingen van zijn hobby gekregen. Hij zoekt dan zelf niet meer, hij staat wel ingeschreven bij het Gilde in Helmond om anderen te helpen bij hun onderzoek.

Hij is begonnen met genealogie omdat hij zeer geïnteresseerd was in de herkomst van zijn familie. Waar kom je vandaan, waar komt de naam vandaan? Met het optekenen van verhalen van ouders en grootouders is het begonnen. Het was in de tweede wereldoorlog wel een verrassing om te ontdekken dat zijn voorvaderen uit Duitsland kwamen! Bij de doop van een kind in Den Bosch in 1770 stond dat de vader afkomstig was uit Duitsland. Rond 1760 is de eerste Bodemeijer als soldaat vrijwilliger in Nederland terecht gekomen bij het regiment van graaf d'Envie. Bodo was de voornaam, een meijer een soort boer.

Deze voorvader mocht zijn meisje uit Duitsland ook meenemen en ze lagen in Arnhem, in Maastricht, Den Bosch en Haarlem in garnizoen. Alle verhuizingen gingen steeds met karren. Op iedere 100 soldaten, waren er 7 keer zoveel vrouwen, kinderen en verzorgers die achter het leger aangingen, dat was de zogenaamde "Tros". In die tijd zijn er kinderen geboren, het werd een Nederlandse familie. De heer Bodemeijer heeft heel veel spoorwerk gedaan naar het regiment waar zijn voorvader diende. Hij heeft veel onderzoek gedaan in Nederland en op veel plaatsen in Duitsland.

Veel heeft hij gevonden in het Nationaal Archief in Den Haag, van alle garnizoensplaatsen heeft hij informatie kunnen vinden. Hij heeft het spoorwerk voornamelijk alleen gedaan. Door zijn enorme ervaring heeft hij zelf heel veel anderen geholpen. Een keer heeft hij hulp gehad van iemand uit Haarlem en voor de stamboom van zijn vrouw heeft hij samengewerkt met een nicht van zijn vrouw. Mevrouw Bodemeijer vindt het 'stamboom onderzoek' ook heel leuk.

Naast al het 'stambomen' was er ook nog tijd voor een postzegelverzameling! Hij is nog steeds lid van diverse verenigingen die raakvlakken hebben met genealogie. Hij is geabonneerd op vele genealogische tijdschriften. Hij leest ze graag omdat hij door zijn leeftijd niet meer zo makkelijk allerlei archieven kan bezoeken. Hij wil nog verder onderzoek doen, maar hij loopt vast in Duitsland.

Op de kwartierstaten na heeft hij geen bestaand systeem in de verwerking van zijn gegevens, hij heeft een eigen systeem, alles met de hand geschreven en/of met de tikmachine verwerkt. Van de stamboom van zijn vrouw heeft hij wel veel gepubliceerd. (familie De Rooij)

De heer Bodemeijer behoort ook tot de "nieuwe" Brabanders, die zich na bijna een eeuw hier echt thuis voelen. De familie komt oorspronkelijk uit Amsterdam.

Ze zijn wegens hun werkzaamheden naar Brabant gekomen alwaar de heer Bodemeijer is administratief medewerker in een weef-rietenbedrijf en daarna als chef administratie op een LTS) heeft gewerkt.

Heeft u met uw jarenlange ervaring nog een tip voor de nieuwe genealogen?

"Jazeker, hard werken, blijven doorzetten, en een cursus oud schrift gaan volgen."

Helmond, 31 maart 2004, Henriëtte Hardeman.

Interview met Ad Hoeben.

Ad Hoeben is lid van de NGV geworden in 1955. Hij had in de krant gelezen dat er hier in de Kempen een afdeling van de NGV was opgericht en hij hoopte dat hij van gelijksoortige hobbyisten een heleboel zou kunnen leren. In die tijd had de afdeling 35 leden en men kwam een keer per maand bij elkaar op verschillende locaties, o.a. in het toenmalige Cocagne. Hij vindt dat hij er heel veel geleerd heeft! Hij heeft echter ook zelf zijn steentje bijgedragen aan de afdeling. Hij was in die begintijd bestuurslid, later DIP functionaris en 10 jaar geleden heeft hij zich bij de oprichtingsvergadering van de afdeling Heraldiek opgegeven als hoofdredacteur van het Heraldisch tijdschrift. Dat laatste heeft hij vijf jaar gedaan. Momenteel is hij onze afgevaardigde naar het 'oofdbestuur. Een fraaie staat van dienst voor onze afdeling!

Toen Ad 12 jaar was begon de interesse in stamboomonderzoek. Hij wilde weten waar de naam Hoeben vandaan zou kunnen komen. Er zijn een paar heel grote families Hoeben in Limburg. Zou dat allemaal familie van elkaar zijn? Hij wist toen nog helemaal niet hoe je stamboomonderzoek zou kunnen doen. Hij heeft maar gewoon veel families aangeschreven om informatie, zelfs de commissaris van de koningin in Limburg, maar deze bleek geen familie te zijn. De naam Hoeben komt van "Hubertus". Al zoekende is Ad zelf gaan ordenen. Later heeft hij zich geabonneerd op de Brabantse Leeuw en in Gens Nostra vond hij ook veel bruikbare informatie om zijn gegevens professioneler te ordenen. Na veel jaren spoorwerk was het stamboomonderzoek toch wel een erg droog werk geworden. De oudste gevonden stamvader was van 1643 en over een periode van 250 jaar waren er twee aankopen van land bij Meijel te vinden. Toen is Ad zich heel erg

in de geschiedenis van Meijel gaan verdiepen. De heren van Meijel zouden afstammen van de heren van Horne .Dit werd een uitgebreide studie. Na deze studie is Ad zich geheel aan de heraldiek gaan wijden. Het eerste uitgebreidere artikel van Ad verscheen in 1988 in "De Nederlandsche Leeuw". Daarin worden de oudste generaties beschreven van het adellijke geslacht Van Ghoor, die heren van Meijel waren. In 2001 heeft Ad, met subsidie van de provincie, het eerste deel van het "Noord Brabants Wapen Repertorium" uitgegeven. Op dit moment is hij bezig met deel twee. Een neef in de zesde graad heeft enige jaren geleden een wapen laten registreren.

Ad, je hebt ontzettend veel stamboom en heraldiek ervaring, heb je een tip voor de leden die nog niet zolang aan het werk zijn als jij?

"Jazeker, ga zoveel mogelijk praten met ouders, grootouders, ooms en tantes en andere familieleden om de juist zo markante zaken uit de familie vast te leggen. Ik heb er nog altijd spijt van dat ik te weinig aan "oral history"gedaan heb."

Waalre, 16 maart 2004. Henriëtte Hardeman.

L'HISTOIRE SE RÉPÈTE.

door Ton Bocxe

Antonie Job Bocxe, mijn overgrootvader,

is geboren in Aarlanderveen (ZH) in 1817 en overleden te Langeraar (ZH) in 1900.

Hij trouwt in 1841 te Langeraar met **Johanna van der Wiel**.

Zij krijgen 4 zonen en 4 dochters.

Antonie Job exploiteerde samen met zijn zoon Johannes een kleine scheepswerf in Roelofarendsveen, waar roeiboten en pramen werden gemaakt. Veel vervoer in deze waterrijke omgeving vond plaats per boot. Als vaklieden verdienden ze hiermede een goede boterham. Toen Antonie Job overleed liet hij een vermogen na van bijna 40.000 gulden! (een burgemeester in een klein dorp verdiende in die tijd ongeveer 800 gulden per jaar).

Eén van de zonen dus was Joannes Bocxe, geboren in Langeraar in 1846 en aldaar getrouwd in 1886 met Maria Verlaan (dus dit zijn mijn grootouders). Zij krijgen 7 kinderen, waaronder mijn vader Wilhelmus Johannes Bocxe, geboren 31-08-1898 te Langeraar.

Joannes Bocxe overlijdt net als zijn vader in 1900. Mijn vader is dan pas twee jaar oud. Zijn voogd wordt Antonius van der Hoorn (behuwd oom en kinderloos). Deze voogd was niet onbemiddeld en regelde, dat mijn vader na de lagere school naar een kostschool kon in Oudenbosch, dat "Instituut Saint Louis" heette.

Na zijn studie werd hij via bemiddeling ambtenaar ter secretarie, eerst in Haarsteeg (later gemeente Vlijmen) en daarna in Waalre (nu Aalst-Waalre).

Voor zijn studie moest hij iedere zaterdag vanuit Haarsteeg naar Den Bosch. De verbindingen waren toen niet al te best. Daarom ging hij samen met een mede leerling-ambtenaar nogal eens met een ezel en bijbehorende kar naar les. Zoals gebruikelijk werden na de cursus werden in Den Bosch meestal nog enkele café's bezocht. Het verhaal wil, dat zo tegen de avond alleen de ezel nog in goede conditie was. De plaatselijke koddebeier regelde dat beiden studenten in de kar belandden, de ezel kreeg een stevige tik op de kont en sukkelde de hem bekende weg terug naar Haarsteeg.

In Waalre was hij inwonend bij de toenmalige burgemeester Adrianus Josephus van de Ven, die ook in wijn en sigaren handelde. Bij de samenvoeging van Aalst met Waalre kwam zijn functie op de tocht te staan. Met ingang van 1 maart 1923 werd hij secretaris (later ook burgemeester) te Zevenhoven in Zuid Holland.

Toen hij nog in Waalre werkte ging hij op zekere dag samen met een vriend op de fiets naar Eindhoven met bedoeling om daar een "motorfiets" te kopen. Onderweg wordt hij door die vriend geattendeerd op twee passerende blijkbaar vrij knappe zussen, die in Eindhoven in de Loggerstraat woonden. Van die motorfiets is nooit meer wat gekomen; wel is mijn vader elf maanden nadien getrouwd met één van deze schoonheden. Ze heette Maria Magdalena Sprenkels, later dus mijn moeder. Mijn ouders zijn na vaders pensionering weer naar Brabant (St.Oedenrode) getrokken en hebben daar tot aan hun dood in 1984 nog twintig jaar gewoond.

Als een van de vijf kinderen, ben ik – **Antonius Silvio Bocxe** – op 21-11-1927 geboren in Zevenhoven. Mijn oudere broer was verloofd met een meisje uit Waalwijk. Bij een verjaarsfeest aldaar ontmoette ik de vriendin van mijn broers verloofde. Een meisje uit Den Bosch met een paar opvallend blauwe ogen. Zij is inmiddels en al heel lang mijn vrouw.

Aanvankelijk (ik woonde inmiddels in Rotterdam) zag ik haar maar éénmaal in de veertien dagen omdat het openbaar vervoer nog niet zo goed functioneerde, mij het nodige reisgeld ontbrak en mijn schoonouders-in-spé hun dochter nog te jong vonden. Wel hebben we elkaar minstens een postzak vol met brieven geschreven.

Mijn tweede werkgever had ook een vestiging in Den Bosch....dus na twee jaar kon een overplaatsing worden geregeld. In Den Bosch ben ik nog een tijdje in pension geweest bij een fijn echtpaar zonder kinderen. Er was toen nog woningnood, er was bijna niet aan woonruimte te komen. Ook heb ik enige tijd op kamers gewoond in de Fuutlaan in Eindhoven. Intussen had ik een andere werkgever, wiens werkgebied bijna geheel Zuid-Oost Brabant omvatte.

Eindelijk konden wij in Valkenswaard een woning krijgen omdat daar enkele woningen niet konden worden verhuurd. De huurprijs was 46 gulden per maand (incl. servicekosten) en dat was voor de toenmalig plaatselijke begrippen erg veel! (Overigens wel begrijpelijk: ik had toen ook maar 300 gulden netto per maand en wat gingen die maanden vlug.)

Wij wonen nog steeds in het mooie en levendige Valkenswaard!! Van Zuid-Holland naar Brabant; van "boven de Moerdijk" naar het (donkere?) Zuiden.

De geschiedenis heeft zich herhaald.

HET VAN DER PUTTLYCEUM

Door Toon van Gestel.

In 1920 werden de gemeenten Eindhoven, Tongelre, Stratum, Gestel, Strijp en Woensel samengevoegd tot een gemeente. Oud-Eindhoven werd zo Groot Eindhoven. De industrialisatie van Eindhoven had voor een onstuimige groei gezorgd, waardoor de randgemeenten feitelijk al waren vast gegroeid aan het oude stadje. Van die randgemeenten was Woensel zowel in oppervlak als in bevolkingsomvang vanouds de belangrijkste. Het had echter aanvankelijk minder deel aan de nieuwe tijd. Stratum en Strijp waren eerder de dorpen, die werden volgebouwd ten behoeve van de nieuwe industrie en van haar nieuwe bewoners. De scholen werden vooral in het gebied ten zuiden van de spoorlijn gebouwd. Woensel bleef nog lang een plek met een oud centrum, dicht tegen Eindhoven aan en bebouwing rond de Boschdijk en spoorlijn. De Woenselsestraat kronkelde naar Vlokhoven en verder naar Son en het oude Acht koesterde zich in zijn dorpsheid. Nog lang bleven boerenbedoeiningen, heggen, paden en bosschages het noorden van Eindhoven domineren.

Toen na de 2de Wereldoorlog de bouwachterstand ingehaald moest worden lag Woensel als het ware klaar voor een nieuwe rol. Met vlakgum, lineaal en potlood werd het oude zonder pardon veranderd in iets nieuws. Woningen en wijken verzezen, jonge gezinnen vestigden zich boven het spoor en bijbehorende voorzieningen kwamen tot stand. Dit proces herhaalde zich een aantal malen zodat het ruime Woensel thans bijna geheel in een multi-woonwijk is veranderd. Het moest er dus tenslotte ook van komen, dat de jongeren niet langer het spoor over zouden hoeven te fietsen om de HBS te bezoeken. Zo werd in 1957, eerst gehuisvest in noodgebouwen en later in een nieuw eigen gebouw, het 'Van der Puttlyceum' opgericht. Oprichter was OMO 'Ons Middelbaar Onderwijs', dat ook het Catharina (later Van Maerlant) en Jorislyceum onder haar beheer had. De jonge school, met een jonge rector en een jong docentenkorps was vanaf het begin gemengd. Ook meisjes konden nu, desgewenst, naar de HBS in plaats van de MMS. Spoedig werd ook een gymnasium aan de school toegevoegd. Het ging de school voor de wind, want de bevolking van Woensel bleef maar groeien door de voortgaande stadsuitbreiding. In 1968 werd een eerste dependance afgesplitst als het Eckartlyceum, 3 jaar later al gevolgd door

een nieuwe dependance, het latere Bisschop Bekkerslyceum. Voordat deze in 1974 zelfstandig werd was het Van der Puttlyceum even de grootste school van Nederland. Op dat moment was ook de gemeente wakker geworden en begon een gemeentelijk lyceum aan de uitvalsweg naar Son. Hiermee waren in Woensel in korte tijd 4 nieuwe middelbare scholen gesticht. Toen de ontgroening en vergrijzing en de veranderingen in de samenstelling van de bevolking eenmaal inzette, bleek dat er minstens 1 te veel te zijn. In 1990 waren er op de basisscholen in het directe voedingsgebied van het Van der Puttlyceum nog 12 leerlingen in groep 8 met een HAVO-VWO advies: minder dan 1/10 van de noodzakelijke jaarlijkse aanwas. In minder dan 20 jaar was de eens grootste school van Nederland rijp voor de opheffing wegens gebrek aan belangstelling, waarna in 1991 het doek definitief viel. De meeste docenten van het 1ste uur hadden toen al met pensioen of in een of andere regeling de school verlaten. De grote groep die rond 1970 de school was binnengestroomd werd geplaatst als wachtgelder en kreeg zo elders werk.

De onstuimige groei in het begin vroeg om leraren en zo werd ik er in 1970 aangesteld als leraar biologie. Het aantal nieuwe leraren was enkele jaren te groot om hen allen in een lokaal te begroeten. Als een der 9 OMO-scholen met meer dan 100 personeelsleden werd het Van der Putt ook betrokken bij pogingen een Centrale OndernemingsRaad voor OMO en als middel daartoe school Ondernemingsraden in te stellen. Als uitvloeisel hiervan kwam het COO (CentraalOverlegOrgaan) bij OMO tot stand. Er kwamen geen ondernemingsraden op de scholen: in plaats daarvan werd de politiek gedwongen de medezeggenschap op de scholen wettelijk te regelen en dit leidde tot de instelling van Medezeggenschapsraden. Uiteindelijk was het Van der Putt een van de eerste scholen in Nederland met een MR en een met Leerlingenstatuut, waarin rechten én plichten van de leerlingen waren vastgelegd.

In 1974 waren beide dependances zelfstandige scholen geworden en begaf de school zich op nieuwe gebieden. Een 'English Stream' werd aan de school verbonden. Aanvankelijk werden 2 docenten uit Engeland aangetrokken om de kinderen van het personeel van het steeds internationaler wordend bedrijfsleven een degelijke basis aan O-levels mee te geven. Jaren lang was de E.S. een klein groepje, dat haar eigen bestaan in de school leidde. In de 80-er jaren toen de instroom aan Nederlandse kinderen kleiner werd en de toestroom naar de E.S. toenam veranderde dit snel, zeker toen er naast de opleiding voor O-levels er een voor het International Baccalaureate er kwam. De problemen, die dit met zich meebracht op het gebied van positie, bevoegdheid, en afvloeiingsregeling leidden er toe, dat in 1987 de internationale afdeling werd overgenomen door de gemeente Eindhoven en als 3de dochteropleiding een nieuw leven begon als onderdeel van het GSW (de gemeentelijke scholengemeenschap Woensel).

In dezelfde tijd, dat de eerste engelstalige leerlingen de school binnenvielen verschenen ook de onderwijskundigen. Het OMO-bestuur wilde met de invoering van de mammoetwet ook de onderwijspraktijk aanpassen aan nieuwe inzichten. Op een aantal van haar scholen begonnen dan ook experimenten met nieuwe onderwijsvormen. 'Groepsonderwijs' was het experiment op het Van der Putt. Menig docent was het oneens met dit experiment.

In 1974 was de controverse op haar hoogtepunt, toen in A4B1 een jaar lang elke les als een groepsles gegeven zou worden. Ook hier bleek het papier geduldig, want volgens mij heb alleen ikzelf elke (biologie)les in een groepsvorm aangeboden. Daarna werd de angel uit het experiment gehaald en van VWO naar Havo verplaatst. Toen de termijn van het experiment officieel afliep is er geen vervolg aan gegeven. Met een (wellicht toch niet geheel) schone lei en een nieuwe rector ging de school verder: de onvrede bleef en na enkele jaren resulteerde dit in eerst een intern proces van de school zelf tot verheldering, gevolgd door de komst van 2 begeleiders uit de eigen onderwijsorganisatie OMO. Een 3de jaar werd besteed aan een extern onderzoek door het GITP uit Nijmegen. Dit leidde tot de benoeming van een interim rector en na vier jaren van grote onrust kwam er weer een echte rector. Juist in die jaren was het aantal binnengestroomde brugklassers zeer snel teruggelopen. Een commissie 'Toekomst' concludeerde dat de ondergrens feitelijk al gepasseerd was. 2 Jaren van actie tot behoud volgden, waarin een toekomst in Nuenen de slotsom werd. Toen de staatssecretaris van Onderwijs op een hoogst ongelukkig moment besloot voorlopig terzake geen besluit te zullen nemen, mocht van eenieder het besluit tot sluiting nu genomen worden. Alleen voor eindexamenleerlingen bleef de school nog een jaar open. Op 1.8.1991 kwam formeel het einde. Het Van der Putt had 34 jaar bestaan. Ruim 1 generatie aan leerlingen en bijna 1 aan personeel.

Opvattingen over onderwijs en opvoeding werden op het Van der Putt vol overgave gekoesterd en uitgedragen. Deze opvattingen waren zeer divers: de ondertoon hiervan was toch steeds dat elke leerling het beste verdiende. Maar of dat voor de leerlingen van HAVO en VWO hetzelfde was, daarover werd men het feitelijk nooit eens. Op het Van der Putt kon veel. Menige leerling, die van een andere school verwijderd was, heeft vervolgens zonder problemen het Van der Putt met diploma verlaten. Of leerlingen nu vanwege hun gedrag of vanwege hun lichamelijke situatie op andere scholen niet terecht konden, op het Putt waren zij welkom en kregen de extra aandacht en aanpassingen die zij nodig hadden en con amore. Na de sluiting gaf ik 2 middagen les op het Eckartlyceum, waar menige oudleerling van het Van der Putt haar/zijn studie voortzette. 'Hè, meneer', zei er een spontaan, 'wat ben ik blij, dat ik u af en toe hier zie, dan denk ik weer aan het Van der Putt en aan hoe ik het daar naar mijn zin had, mijn hele dag is dan weer goed'. Een beter compliment had zij haar oude school niet kunnen geven.

eer en dan vooral over de beginjaren van het Van der Puttlyceum is te vinden in:

Jan Burgers: Sonse Bokken en Breugelse Boeren II, april 2003, blz 96 t/m 98.

door Pablos Luengo Sevillano (*Vertaling Geertje van Os*)

Het verhaal van een remigrant

In augustus 1960 ontving de Nederlandse ambassadeur in Spanje een uitzonderlijk codebericht van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken. 'Geheim' stond erboven. En vervolgens: "Nederlands bedrijfsleven heeft grote behoefte aan geschoolde arbeiders speciaal in metaal, scheepsbouw, textiel en bouwnijverheid. Verzoeken spoedigst te seinen of naar mening Spaans ministerie werving mogelijk is". De Spaanse overheid wees enkele regio's aan waar de benodigde arbeiders geworven mochten worden. Extremadura was een van die gebieden. Er begonnen arbeiders vanuit die regio naar Nederland te emigreren. Eerder waren hier al arbeiders geworven voor Duitsland en Frankrijk waar zij soortgelijke contracten kregen. Het zou van tijdelijke duur zijn, maar de tijdelijke contracten werden keer op keer verlengd en soms omgezet in vaste aanstellingen, waardoor sommige mensen die veertig jaar geleden vertrokken nu nog in bovengenoemde landen wonen. Evenals andere Nederlandse bedrijven begon Philips in Eindhoven ook op deze manier arbeiders te werven.

In december 1962 zou de eerste groep Spaanse migranten in Eindhoven arriveren, maar vanwege de uiterst strenge winter van 1962-'63 en de enorme sneeuwval in geheel Noord-Europa werd hun komst uitgesteld. De negentig mannen uit de provincie Cáceres die Philips had aangenomen, moesten tot februari 1963 wachten voordat ze de reis konden ondernemen die hen tweeduizend kilometer van hun familie zou wegvoeren.

Een zadelmaker uit Extremadura in Nederland

Voordat die negentig mannen uit Cáceres arriveerden, waren er al enkele migranten uit Extremadura naar Nederland vertrokken. Zij werkten niet bij Philips in Eindhoven, maar bij andere Brabantse bedrijven. Een van hen was de heer Pablos Luengo Sevillano. Pablos Luengo groeide op in El Torno, een hooggelegen dorp in de mooie Vallei van de Jerte, in het noordoosten van de provincie Cáceres. Toentertijd woonde Pablos echter in het dorp Garganta la Olla. Hij behoorde tot een familie die in vrijwel alle dorpen in het noorden van Cáceres bekend was: 'De Zadelmakers'. De zadelmakers uit El Torno reisden door het noorden van de provincie om pakzadels te repareren van paarden en andere lastdieren die indertijd veel in de landbouw gebruikt werden. Het beroep zadelmaker was een zwervend beroep, ze trokken van dorp naar dorp, bijna altijd te voet, omdat ze over geen ander vervoermiddel beschikten. In elk dorp bleven ze een tijdje, namen ze hun intrek in een pension en huurden ze een ruimte voor de pakzadelmakerij. Maar in het begin van de jaren 1960 begon het gebruik van pakzadels af te nemen. De komst van de auto, de tractor en andere gemotoriseerde transportmiddelen hadden tot gevolg dat de boeren hun lastdieren steeds minder nodig hadden. Het beroep pakzadelmaker bracht op een gegeven moment zo weinig meer op dat een gezin er nauwelijks van rond kon komen. Tegenwoordig wordt dit werk beschouwd als een ambacht. Omdat Pablos steeds minder

werk had, besloot hij zijn geluk te beproeven in het buitenland. Op een dag ondernam hij samen met een paar andere mannen uit zijn dorp de reis naar de provinciehoofdstad Cáceres waar de wervingskantoren zich bevonden. Dat was vóór de uiterst strenge winter van 1962/63.

Hier is zijn verhaal, eigenhandig door hem geschreven.

Het vertrek

Op 18 september 1962 vertrok ik vanuit Cáceres om te emigreren. Enige tijd tevoren kwam er op het gemeentehuis van Garganta een rondschrijven binnen van de vakbond waarin stond dat degenen die zich in wilden schrijven voor werk in Nederland zich in Cáceres moesten melden. Met vijf mannen uit het dorp gingen we naar Cáceres om ons in te schrijven voor werk in Nederland.

Bij andere lichtingen later waren meer mensen uit het dorp.

Om te mogen vertrekken moesten we gekeurd worden, want als je ziek was mocht je niet in het buitenland werken. Met dertig mannen kwamen we door de keuring. Toen de keuring achter de rug was, vertrokken we per trein van Cáceres naar Madrid. Ze brachten ons naar Hotel Ronda, een groot en luxueus hotel waar we ook het avondeten gebruikten. 's Morgens na het ontbijt werden we met de bus naar het station gebracht. We stapten in de trein en tegen het middaguur kregen we bonnen voor het eten. Om beurten gingen we eten in de restauratiewagen.

Moeilijke Tijden

Toen we in Parijs aankwamen, stapten we op station Austerlitz uit. In de stationsrestauratie kregen we een ontbijt geserveerd. Vervolgens gingen we met bussen naar Gare du Nord. Aangezien de trein pas om vier uur 's middags zou vertrekken, kregen we eerst nog een maaltijd in een restaurant vlakbij het station. We aten kip met patat en salade. Daarna stapten we in de trein die ons naar Rotterdam zou brengen. Daar gingen we verder met bussen die ons naar Den Bosch reden, naar Hotel Palermo, waar we paella kregen als avondeten, nou ja, iets wat er op leek. Na het diner in het hotel werd onze groep verdeeld, iedereen ging naar zijn eigen pension. Ik mocht in het hotel blijven. Daar in Den Bosch maakte ik voor het eerst kennis met Padre Jaime die toen al bezoeken bracht aan de Spanjaarden. De volgende dag kregen we een rondleiding door de fabriek en moesten we opnieuw een keuring ondergaan. Twee dagen later gingen we aan het werk. Ik moest vuurvaste bakstenen selecteren, vies en zwaar werk. Het was een steenfabriek die ook ander bouw materiaal vervaardigde. De fabriek heette 'Chamotte', wat in het Spaans 'verbrande klei' betekent. Zoals gezegd, het werk was heel zwaar en je verdiende niet veel. We kregen 450 gulden in de maand, dat was wat je in die jaren min of meer verdiende. Het bedrijf deed er wel alles aan ons het leven aangenaam te maken. In het weekend organiseerden ze vaak een uitstapje ergens in Nederland en de Nederlanders deden ook al het mogelijke om ons te helpen, zowel met de taal als met andere dingen. Het waren goede mensen. We maakten de strengste winter mee die ik ooit gekend heb. De Nederlanders vertelden dat ze in geen vijftig jaar zo'n strenge winter

uitgeverij **PIROLA**

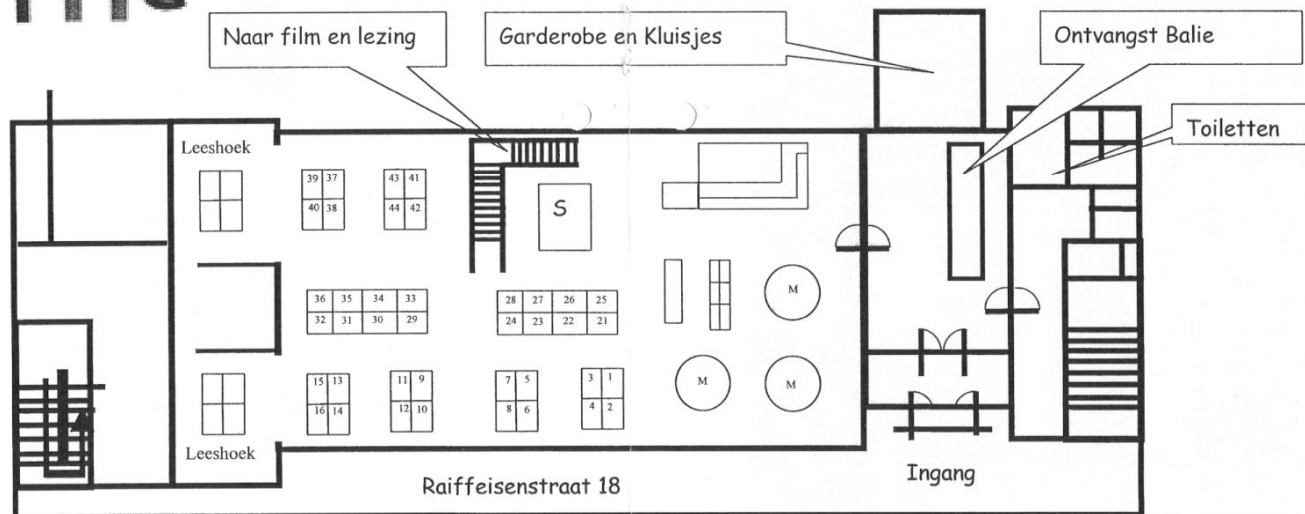
F A M I L I E B O E K E N

Een boek is als een maatkostuum,
een ieder heeft zo zijn eigen wensen.
Onze specialiteit is het maken van familie-
boeken voor en met degenen die hun
genealogie er mooi willen laten uitzien.
Tegen relatief lage prijzen maken wij fraai
uitgevoerde boeken.

Indien gewenst adviseren wij u bij het
opstellen van uw manuscript en helpen u
bij de keuze voor de uitvoering van uw
boek.

**Kijk op www.pirola.nl voor meer informatie
of bel 0725093131**

Plattegrond RHC - Eindhoven

PC en internet	1 - 4	RHC EHV en Helmond	21 - 24	PC- en Internet	37 - 40
Pro-Gen, Gens Data	5 - 6	NGV (KPL)	25 - 26	Marechaussee	41 - 42 - 43
Haza Data	7 - 8	Boekenverkoop	27 - 28	Kaartenbak NGV	44
Vlaanderen	9 - 10	Contactdienst	29		
Heemkunde Valkenswaard	11 - 12	Heemkunde Budel	30 - 32		
GTBO	13 - 14	Bidprentjes	33	Oud Strijps Nieuwsblad	S
Heraldiek	15 - 16	CBG	34 - 36	Micro- fiches	M

Op 1e verdieping: Lezing en Film

afmetingen beschikbare tafels: 1.20 X 0.90 m

Onuitputtelijke bron voor genealogen

In de Koninklijke Bibliotheek krijgen genealogen toegang tot een onuitputtelijke bron van kennis van heden en verleden van de Nederlandse geschiedenis, taal en cultuur.

U vindt in de KB een imposante verzameling stads-, streek- en bedrijfsgeschiedenissen. De uitgebreide collectie biografische naslagwerken helpt u verder op weg in uw speurtocht naar uw voorouders. Bovendien kunnen genealogen in de KB hun hart ophalen aan de grootste krantencollectie van Nederland. Het nieuws van de dag is ook te vinden in de toonaangevende verzameling pamfletten uit de periode 1486-1853.

U bent welkom in de bibliotheek van maandag tot en met vrijdag van 9.00 tot 18.00 uur (dinsdag tot 20.00 uur) en op zaterdag van 9.00 tot 13.00 uur. Op www.kb.nl kunt u de KB 24 uur per dag bezoeken.

Een KB-jaarpas kost € 15,00. Een dagpas is gratis.

KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK

www.kb.nl

Prins Willem Alexanderhof 5
Postbus 90407
2509 LK Den Haag
Telefoon (070) 3140 310
Fax (070) 3140 612
E-mail via www.kb.nl/contact

gehad hadden. De leidingen bevroren en je kon niet meer naar het toilet. Zelfs het drinkwater moest je kopen. Dat waren moeilijke dagen in die winter.

Heen en terug

Ik bleef een jaar. Mijn contract diende ik uit en ik keerde terug naar Spanje. Maar toen er weer bijna een jaar verstreken was, moest ik het elke dag met minder geld stellen. Dus ik besloot terug te gaan naar Nederland. Ik schreef mijn broer Florencio die sinds 1963 bij het bedrijf 'Volt' in Tilburg werkte. Volt was een bedrijf dat voor Philips werkte, in elk geval betaalde Philips de salarissen uit. Ik kocht zelf een treinbiljet en arriveerde in Tilburg. Ik nam een taxi naar het woonoord Middelbeers waar toentertijd de Spaanse migranten woonden. Toen ik in dat woonoord aankwam, trof ik Padre Jaime en hij zei: 'Mijnheer Luengo, wat doet u hier?'

'Nou, ik kom om te zien of er werk is bij Philips of bij Volt.' En hij antwoordde: 'Als ze u niet aannemen, dan weet ik nog wel andere bedrijven waar u aan het werk kunt.' Later leerde ik Padre Jaime steeds beter kennen, omdat we elkaar geregeld zagen, in het woonoord El Pinar, in het kloosterpension in Eindhoven en in het woonoord El Prado. De volgende dag ging ik naar het bedrijf en ik moest een test doen, samen met enkele Nederlandse arbeiders. Ze legden ons een rekensom voor en de enige die hem goed had, was ik. Volt was een goede werkgever, het werk beviel me uitstekend en de mensen in Tilburg waren heel hartelijk, het aardigst van heel Nederland. Ik hield van het werk dat ik kreeg, ik moest televisiekanalen controleren. Ik heb daar veertien maanden gewerkt, maar toen raakte alles in het slop. Er ontstond een probleem tussen de Nederlandse en Engelse regering over een televisieserie waarvoor de Engelsen tweehonderdduizend gulden per aflevering wilden hebben, maar wat de Nederlanders niet wilden betalen. Ik heb het nu over 1964. Omdat de serie niet uitgezonden werd, besloten de Engelsen niet langer van Philips af te nemen. Het werd een echte crisis en aangezien Volt voor Philips werkte, werden wij uitgeplaatst naar de hoofdstigting in Eindhoven. Tot dan toe had ik altijd zittend werk gedaan, maar nu wilden ze dat ik televisies, radio's en cassette-recorders ging inpakken waarbij ik de hele dag moest staan. Daar had ik geen zin in en ik accepteerde dat werk niet. Ik ging naar Tilburg en vroeg of ze me uit wilden betalen, ze gaven me nog een flinke toelage en ik keerde terug naar Spanje.

De uiteindelijke beslissing

Terug in Spanje ging ik opnieuw aan het werk als zadelmaker. Met het geld dat Philips mij uitbetaald had, kocht ik een 'motocarro' (driewielig motorrijtuig) waarmee ik mijn werk en materiaal naar de dorpen Piornal en Barrado kon vervoeren. Het was hard werken en weinig verdienen. Na een poosje werd mijn vrouw ziek. Inmiddels was ik afgemeld bij het Nederlandse ziekenfonds en zonder verzekering kon ik nauwelijks mijn hoofd boven water houden. Ik schreef een brief aan Philips en ze antwoordden me dat Philips was gestopt met het werven van arbeiders in Spanje, maar dat ik het bij een ander bedrijf kon proberen. Als mijn contract bij dat bedrijf dan ten einde liep, zou ik naar Eindhoven kunnen gaan om bij Philips te solliciteren. Ik heb dat ook gedaan en ben naar

Cáceres gereisd om een Nederlands bedrijf te zoeken dat arbeiders aan het werven was. Ik heb me toen aangemeld bij het slachthuis Homburg in Cuijk. Het slachthuis organiseerde de reis precies zoals Philips dat gedaan had, alleen verbleven we nu in Hotel Palas in Madrid. Ik heb een jaar in het slachthuis te Cuijk gewerkt, naar ik meen tussen 1969 en 1970 en daarna ben ik naar Philips in Eindhoven gegaan. Ze stelden me te werk op een afdeling van Medical Systems in Best. Mijn broer Florencio die eveneens naar Spanje was teruggekeerd, besloot om ook weer naar Nederland te gaan en kwam op dezelfde afdeling te werken. Op die afdeling werden we allebei heel erg gewaardeerd en zijn we altijd goed behandeld. Een mooie anekdote uit die tijd is die over onze achternamen. Vanwege een bureaucratische fout van de ambtenaren in die moeilijke naoorlogse jaren in Spanje, zijn de achternamen van mijn broer en mij fout gespeld in het bevolkingsregister van het gemeentehuis. Bij mijn broer hebben ze gezet Granado Luengo en bij mij Luengo Sevillano en die fout bleek op geen enkele manier te herstellen. Hoewel we broers waren, droegen we verschillende achternamen. Onze Nederlandse collega's dachten dat we het voor de gek hielden en ze geloofden ons niet totdat we hun een legitimatiebewijs lieten zien, maar zelfs toen waren ze niet helemaal overtuigd.

Huisvesting en gezin

Toen ik eenmaal een aanstelling had bij Philips en werk deed waar ik plezier in had, besloot ik mijn gezin over te laten komen naar Nederland. Op een dag hoorde ik dat ze in de keuken van het Evoluon mensen nodig hadden voor de weekenden en ik besloot naar die baan te solliciteren. Ik werd aangenomen en werkte daar op zaterdag en zondag van elf uur 's ochtters tot vijf uur 's middags. Ik kwam een keer op mijn werk en vertelde mijn chef, de heer Renden (in het Evoluon heb ik verschillende chefs gehad, de eerste was mevrouw van Julen en de laatste mijnheer Renden) dat ik mijn gezin graag over wilde laten komen, maar dat ik niet ingeschreven stond voor een woning. De heer Renden zei me: 'Maak je geen zorgen, weet je, zaterdag komt de heer Frits Philips hier eten en als het tijd is voor de koffie, dan serveer jij ons de koffie en dan kunnen we het er mooi even over hebben.' En zo ging het ook. Ik bracht ze de koffie en mijnheer Renden stelde mij voor aan de heer Philips. (Ik had hem al een keer eerder ontmoet, in 1966 bij de opening van het woonoord El Prado in Eindhoven.) We raakten aan de praat en de heer Philips vroeg mij of ik kon wennen in Nederland. Ik zei van wel, maar dat ik mijn vrouw en kinderen toch wel erg miste. Hij vroeg me waarom ik ze niet naar Nederland over liet komen. Ik antwoordde dat ik dat heel graag wilde, maar dat ik geen woning had. Hij zei dat dat geen probleem hoefde te zijn en dat ik me geen zorgen moest maken. Binnenkort zou ik meer horen. De week daarop kreeg ik een brief van mijnheer Max die over de huisvesting ging, waarin hij me vroeg of ik om vier uur 's middags op het kantoor van de Philips-woningen kon komen. Die dag ging mijn chef met me mee, want die was goed bevriend met mijnheer Max. Mijnheer Max gaf me de sleutels van twee huizen, een in de wijk Woensel en een in de wijk Strijp.

Uiteindelijk besloot ik het huis in Strijp te nemen, op Simon van Leeuwenstraat 80, want in die wijk woonden veel Spanjaarden en zelfs een paar dorpsgenoten uit Garganta. Langzaam aan bracht ik het huis in orde en toen liet ik eerst mijn vrouw en een dochter overkomen. De andere vijf kinderen bleven in Spanje. Soms zorgde onze oudste dochter voor hen, soms ook verbleven ze een poosje bij andere familieleden, totdat we ze uiteindelijk allemaal naar Nederland konden laten komen.

De laatste twee kwamen in 1976.

In 1981 keerden we terug naar Spanje. Al die jaren in Nederland hadden we gespaard om een eigen huis te bouwen in Spanje, waar we sinds 1981 in wonen. We wonen nu alweer 22 jaar in Spanje. Om gezondheidsredenen zijn we nooit meer teruggeweest in Nederland, maar dat hebben we wel altijd gewild. Nog een keer terug naar Eindhoven, waar nog steeds een van onze kinderen woont. Het is moeilijk voor ons om die reis te ondernemen, maar we zullen Nederland nooit vergeten. Ik heb het altijd naar mijn zin gehad in Nederland en ben er altijd goed behandeld. Ik voel zoveel voor dat kleine landje dat ik Nederland als mijn tweede vaderland beschouw. Het is jammer dat de buitenlanders hier in Spanje niet behandeld worden zoals wij indertijd in Nederland. Soms schaam ik me dat de buitenlandse migranten hier zo gediscrimineerd worden.

OF GOA IE OOK BY DE FLIPS WARKEN?

door Klaas de Jonge

Dit werd aan de mensen gevraagd die vanuit Drenthe naar Eindhoven en omgeving kwamen om werk te zoeken. Veel mensen wisten toen niet eens waar Eindhoven lag en hoe je Philips uit moest spreken. Ook mijn ouders kwamen oorspronkelijk uit het "Noorden", U weet wel dat van boven de rivieren.

Mijn vader is in 1906 geboren in het sjalotten-strekie (uienstreek) te Onstwedde (Gr.) Moeder is ook in 1906 geboren, maar dan te Zwiggelte gemeente Westerbork (Dr.).

ijn Vader heeft na de lagere school lessen gevolgd aan een avondvaktekenschool en heeft in die tijd en daarna wat losse baantjes gehad.

Het werk lag daar niet voor het opscheppen. Of misschien toch wel? Hij kon namelijk gaan scheppen in het veen of bij een boer op het land. Maar dat wilde hij liever niet, en dus trok hij met zijn vader mee die als machinist op een stoomlocomotief werkte van een coöperatieve landbouwvereniging en door de provincie trok om te dorsen.

Toen Opa later een baan kreeg als opzichter van een grote veenbessenkwekerij te Smilde (Dr.) moest het gezin met 6 kinderen wel mee. Mijn vader als vrijgezel ging dus ook mee. Allemaal meehelpen bessen plukken en verzendklaar maken.

Na een poosje gingen de oudere kinderen de deur uit door huwelijken en mijn vader bleef met zijn jongste zusje nog thuiswonen.

Dit huis was ondertussen een woning annex verenigingsgebouw geworden in Beilen (Dr.). Opa was daar beheerder van geworden, en tevens koster van de N.H. Kerk en ook nog tuinman van de notaris. Dat was teveel werk voor 1 persoon en dus hielp mijn vader hem daarbij zonder dat hij daarvoor betaald werd.

Industrie was er bijna niet en mijn vader ging later uit bittere armoede bij een limonadefabriekje werken. Ook hier moest hard gewerkt worden en het bracht geen cent op. Dat zinde hem niet; thuis mee eten maar zijn eigen kost niet kunnen verdienen.

Dat doet pijn.

Ondertussen leerde hij het meisje kennen dat later mijn moeder werd. Dit meisje was toen ze 3 jaar was, al haar moeder verloren. Haar vader keek niet naar haar om, en daarom moest ze haar voeten onder andermans tafel steken. Na de lagere school ging ze meteen in betrekking als dienstmeid waar zij na vele omzwervingen bij een familie in Amsterdam voor dag en nacht in betrekking kwam. Deze familie was ongekend goed voor haar en toen de heer des huizes, die president-directeur van de NS was, met gezin naar Eindhoven vertrok, namen zij – toen nog niet – mijn moeder mee. De verkering bleef aan, ondanks de afstand en 1 keer per 2 a 3 maanden een reis naar het noorden. Vader was inmiddels een jaar of 21 en solliciteerde naar een baan als leerling-verpleger bij de toenmalige Rijks Psychiatrische Inrichting te Eindhoven om 2 heel begrijpelijke redenen.

Ten eerste: hij wou zo graag werken en wat verdienen en ten tweede: om dicht bij zijn lief te zijn. Hij werd aangenomen! Maar toen begonnen de problemen echt goed. Waar lag Eindhoven toch? Hoe kom je daar, en waarmee? Hij leende geld van een van zijn zusters, trok zijn beste kleren aan en met een schuldgevoel van hier tot gunter omdat hij het gevoel had zijn vader en moeder in de steek te laten, vertrok hij per spoor naar Eindhoven. Als leerling-verpleger moest hij intern zijn, dus was hij voorzien van eten en drinken en een dak boven zijn hoofd. Maar de verdiensten waren zeer slecht, geen basis om te trouwen, wat hij als leerling ook niet mocht. Tijdens zijn vrije uren ging hij zo vaak als het kon naar mijn moeder. Bij een van die bezoeken vroeg "Mevrouw" of het "stel" ook al trouwplannen had? Daar dachten ze voorlopig maar niet aan, want mijn vader verdiende het zout in de pap niet. "Waarom ga je dan niet bij Philips werken", vroeg zij. Haar man was ook nog commissaris bij Philips en zou kijken of hij wat voor vader kon doen.

Het lukte. Weg bij de R.P.I. waar hij ook nog een gedeelte terug moest betalen van zijn verpleeguniformen. Na eervol ontslag ging hij een kosthuis zoeken en na enkele jaren op diverse plaatsen in kosthuizen gewoond te hebben, soms met 2 of 3 wildvreemde heren op een kamer, zijn mijn vader en moeder in 1932 in Eindhoven getrouwd.

Vader heeft bijna 40 jaar met veel genoeg bij Philips gewerkt en is de arme tijd van toen, ruimschoots te boven gekomen. Hij is in 1960 door het bedrijf – zeer tegen de zin van mijn moeder – overgeplaatst naar Stadskanaal. Ze zijn daar gaan wonen en hij is daar ook met pensioen gegaan. Hij sprak nooit van “die goede oude tijd”.

Hun zoon is in Eindhoven geboren en leeft heel fijn met zijn vrouw, hun kinderen en kleinkinderen in en rond Veldhoven. Toch wel een goede tijd.

ONS DORA KOMT ALLE DAGEN THUIS ROND BLOOKERSTIJD

door Huub Borghouts

De advertentie die Philips plaatste in 1917 om personeel te werven zal ongetwijfeld de schrijnwerker Renier-Hubert Graat uit Meyel (L.) opgefallen zijn. Het timmerbedrijf dat zijn inmiddels overleden vader had opgericht, floreerde niet meer. Opdrachten bleven uit. Ook de winkel, handel in koloniale waren en fournituren, die zijn vrouw Wilhelmina van haar overleden ouders had overgenomen was ter ziele gegaan.

Het gezin Graat-Hermans telde in 1917 meer dan een dozijn kinderen. Het jaar 1916 was een roerig jaar vol verdriet en tegenslag geweest. Het 3 maanden oude zoontje Hubke was overleden. Het 9 jarige dochtertje Aloysia was aan leukemie gestorven. Er was ook een blijde gebeurtenis: Het 15de kind Joseph werd geboren.

Na de verhuizing van Meyel naar Zeelst later Eindhoven werd Renier-Hubert bij Philips aangenomen en als modelmaker aangesteld.

Wilhelmina had 17 zwangerschappen gehad. In totaal zouden 13 kinderen de volwassen leeftijd bereiken (eerst 9 meisjes daarna 7 jongens). Het gezin Graat-Hermans was een warm, liefdevol gezin dat zeer sociaal was ingesteld. Wilhelmina die voor haar tijd een ontwikkelde en belezen vrouw was, zij had op 't pensionaat van de Ursulinen in Grubbenvorst gezeten, werd gevraagd om zich kandidaat te stellen voor de gemeenteraad van Eindhoven (na samenvoeging Groot-Eindhoven). Zij bedankte hiervoor.

Wanneer één van de kinderen 'n baan kreeg, waren de ouders daar erg blij mee. Wilhelmina schreef één maand voor haar dood aan haar oude huisarts in Meyel, waarmee ze vanuit Eindhoven nog steeds correspondeerde:

Wel. Ed. Heer Dokter,

Gistermorgen werden we verrast door een brief van ons Dora uit Heerlen. Het was een groote verrassing. Lieve Ma, Aanstaande 6 augustus kom ik thuis; heb dan drie weken vakantie en 1 september treed ik in de wijkverpleging. De kamer kost fl. 12,50 p.m. Ik kom alle dagen thuis rond Blookerstijd.*

(Eindhoven 4 juli 1931)

Wilhelmina stierf 5 aug. 1931

In april 1931 is Renier-Hubert door een complicatie na een operatie aan de blinde darm op 57 jarige leeftijd overleden. In augustus daaraanvolgende stierf Wilhelmina, naar men zegt, van verdriet om de dood van haar geliefde man op 53 jarige leeftijd. Zij lieten 13 kinderen achter. De oudste dochter Jeannette (31) nam de zorg voor 't gezin op. Jeannette zelf is op 65 jarige leeftijd gestorven en tot op 't laatst gewoond in 't ouderlijk huis samen met haar eveneens ongetrouwde broer Laurent. Van de broers en zussen is nu niemand meer in leven. In november 2003 zijn 32 kleinkinderen Graat bij elkaar gekomen om herinneringen op te halen. Het is de bedoeling dat deze dag herhaald zal worden. Een mooi gebaar om hun door slechts één kleinkind, Maria, gekende opa en oma te eren.

* Er werd vroeger i.p.v. koffie, chocolademelk gedronken rond 10 uur in de morgen. Het merk Blooker was toen kennelijk populair, vandaar "Blookerstijd".

Jaarkroniek Aerd Sgraets 1594 Secretaris van Oirschot

3 januari het is al geruime tijd erg gevaarlijk om op straat te komen, en vooral 's-avonds vanwege de vele soldaten die er rondtrekken.

Op 14 januari zijn er door Adriaen Jan Joris 3 hazen naar de gouverneur van Breda gestuurd die daarom had verzocht, eentje is er gekocht van Peter Joordens voor 18 stuivers en de andere 2 van Goijaerd Henrick Janssen voor elk 16 stuivers.

29 januari Het is rond deze tijd al ongeveer acht dagen lang, mooi weer geweest zonder veel vorst of regen, maar daarvoor heeft het zwaar gestormd en op Kerstavond en daarna zijn er vele schepen met goederen vergaan. Dat God het moge verbeteren.

Op 16 mei en later is het zeer koud geweest de hele week lang en heeft het ook gevoren dat er vele zomervruchten zijn bevroren, zoals gerst, pompoenen, komkommers, cuwoorden, meloenen, Turkse bonen, en dit is gebeurd tussen 20 en 21 mei 's-nachts want toen heeft het gehageld, gesneeuwd en gevoren.

Op Hemelvaartsdag zijnde de 19e mei hagelde het en sneeuwde zodanig dat de priesters en de koorknappen de processie niet volgens de oude gewoonte hebben kunnen houden in de Onze Lieve Vrouwekerk, maar de secretaris en de beide vorsters hebben de oude biddienst gehouden in de kapel.

Op 21 mei is Wouter de Mulder van Beers door Jacop Everts met een puthaak op zijn hoofd geslagen.

Op 7 oktober is bij Lijsken de vrouw van Adriaen Zuetrix door meester Jacop Lintermans een gezwel onder haar arm weggenomen, dat bijna 4 pond en een achtste pond woog, toen het gezwel weg was en op het kerkhof is begraven heeft ze er geen letsel aan overgehouden hoewel ze 70 jaar oud was.

Ich wat wordt het platteland toch omgewroet zoals een mol dat doet, door allerlei soorten soldaten, de ene groep is Spaans of koningsgezind, de andere prinsengezind of Staats, de derde Zichemsgezind, de vierde is tot muiterij aangezet en zij allen bevechten de gewone man die het allemaal moet bezuren. En toch moeten hiervan de pausen, keizers, koningen, bisschoppen en ander geestelijke en adellijke lieden worden betaald, maar de gewone man zal na enig geduld toch hierna een goed leven krijgen. Maar die de burger overlast bezorgt moet maar zien wat er hierna zal gebeuren. Hiermee eindig ik hier deze verslaglegging en ga verder in mijn dagboek dat begint op 27 oktober 1594.

Beminde lezer het ga U goed, vergeef mij als ik enige zaken niet opgeschreven zou mogen hebben. Getekend Sgraets.

KORTE INHOUD VAN BIJEENKOMSTEN

Dinsdag 14 september 2004

De genealogische nawerking van de Franse revolutie

door mr. Caspar van Heel.

In zijn lezing op 14 september 2004 hoopt mr. Caspar van Heel, rechtshistoricus en genealoog, werkzaam als archivaris, aandacht te besteden aan de gevolgen, die de Franse revolutie heeft gehad voor de beoefening van de genealogie. Eerst zal hij aandacht besteden aan de vraag waarom de revolutie plaats vond in het koninkrijk Frankrijk en niet bv. in de Republiek der Zeven Verenigde Nederlanden, of, nog meer voor de hand liggend, in het generaliteitsland Brabant. Ook kijkt hij naar vergelijkbare ontwikkelingen in de Britse koloniën van Noord-Amerika. Vervolgens schets hij het verloop van de Bataafse revolutie, waarbij hij attendeert op een groep nieuwe bestuurders, de 'homines novi', die de zittende groep van regenten gaat vervangen. Ook laat hij zien hoe men, ondanks alle veranderingen, zijn best blijft doen om zoveel mogelijk bij het oude te houden, maar dat uiteindelijk door de inlijving van het koninkrijk Holland bij het dan inmiddels keizerrijk Frankrijk, alles volledig omgegooid werd. Door de invoering van de Franse wetgeving, moest voor het eerst in de geschiedenis de burgerlijk overheid werk gaan maken van een sluitende bevolkingsregistratie, zodanig dat iedereen in zijn familiale context te identificeren was. Ook werd de oude kerkelijke 'bevolkingsregistratie' in beslag genomen, zodat 'anders dan bv. in Duitsland' de genealoog met een beperkt aantal plaatsen kan volstaan om genealogisch onderzoek te doen.

P.S. Als de tijd het toelaat, wil de heer Van Heel graag een serie schitterende dia's laten zien van zegels uit Frankrijk van vóór de revolutie.

Dinsdag 12 oktober 2004

Voordrachten door leden.

Als experiment willen we deze avond door u laten invullen. Vóór de pauze een voordracht van ca. 45 minuten: Toon van Gestel vertelt wat voor hem de aanleiding is geweest om met genealogie te beginnen met als titel:

Angelique Chantrelle: van familieverhaal tot documentatie.

Na de pauze willen wij een 4-tal leden 10 tot 15 minuten het woord geven.

Deze leden zijn dan in de gelegenheid om ons in kort bestek te informeren over hun onderzoek. Wat onderzoeken zij, hoe en waar doen zij dat? Welke problemen en oplossingen komen zij daarbij tegen? Welke ervaringen hebben zij daarbij opgedaan. Wat zijn de resultaten (tot nu toe) en wat willen zij nog nader onderzoeken? Kortom: Uigelijk kunt u veel beter zelf bedenken, wat u in 10 tot 15 minuten kwijt zou willen. Vandaar deze

OPROEP:

Geeft u op bij de secretaris vóór 15 juli aanstaande met titel en korte samenvatting. De voordrachten worden dan aangekondigd in het Mededelingenblad van september.

Dinsdag 9 november 2004

Hoe, waar en wat in het VC te Weesp

door Jan C. Lohmeijer.

VIRUSBESMETTING VERNIETIGT INTEKENLIJST DVD.

Door toedoen van een landelijk heersende (computer)virusepidemie hebben waarschijnlijk veel aanmeldingen voor de jubileum-DVD de coördinator van de werkgroep computergenealogie niet bereikt. Alleen diegenen, die een bevestiging van hun intekening hebben ontvangen zijn geregistreerd. Daarom hebben we de termijn, waarop ingetekend kan worden voor een gereduceerde prijs verlengd tot 1 augustus a.s. Leden van de afdeling Kempen- en Peelland, die zich tegen de gereduceerde intekenprijs van € 15,00 willen verzekeren van deze jubileum-DVD kunnen dat dus nog tot 1 augustus 2004 doen. Na die tijd wordt bij bestelling een bedrag van € 25,00 in rekening gebracht. Beide bedragen zijn exclusief verzendkosten. In het maart nummer van het mededelingenblad is een voorlopige inhoud van deze uitgave gegeven. Het project vindt alleen doorgang bij voldoende belangstelling. Intekenen tot 1 augustus door een kaartje met uw naam, adres en lidmaatschapsnummer aan: A.T.J. Koning, Ulenpas 50, 5655 JD Eindhoven

ONS BERICHT:

De bibliotheek leent weer uit!

Vanaf september kunt u weer boeken lenen. Lisette van Corven en Co van het Groenewoud hebben samen deze taak op zich genomen. Het afdelingsbestuur is daar heel blij mee en zal hen alle ruimte en ondersteuning geven bij het uitvoeren van hun ideeën en initiatieven.

De adresgegevens van de genoemde personen vindt u achteraan in dit blad op de binnenzijde van het omslag!

ONZE VRAAG:

Hulp op 12 juni

Voor 12 juni vragen wij nog een aantal leden om hand- en spandiensten te verlenen. Neemt u zo spoedig mogelijk contact op met **Henriëtte Hardeman**.

Boekenverkoop

Genealogische en aan genealogie verwante boeken en tijdschriften kunt u kwijt voor de boekenverkoop op 12 juni in het RHC. De opbrengst is voor de productie van het boek 'Migratie naar Kempen- en Peelland' en voor de DVD.

Inlichtingen bij **Henriëtte Hardeman**.

Een lid van de redactie van het mededelingenblad (herhaalde oproep)

Wij zoeken iemand, die als lid van de redactie, zich vooral bezig houdt met het werven van copij. Dit kan door leden actief te benaderen, hen desgewenst ideeën aan de hand doet en hulp aanbiedt bij de uitwerking.

Inlichtingen bij eindredacteur **Toon van Gestel**.

Kwartierstaten, Moederslijnen en Schakels

Ons Mededelingenblad publiceert het liefst kwartierstaten (over 5 generaties) in tabelvorm. De jongste in de familie als probandus heeft daarbij onze voorkeur. Daarnaast plaatsen wij graag moederslijnen en schakels. Onder een schakel verstaan wij in het algemeen de afstammingslijnen van 2 onzer leden van een gemeenschappelijke voorouder. Verder zijn artikelen, die aansluiten bij de themas van onze juni-nummers zeer welkom. Voor deze juni-nummers: zie Gens Nostra van juni 2004. Alle copij toezenden naar en nadere inlichtingen bij **Henk Unij**.

Genealogische gegevens op de website

Vanuit heel de wereld wordt onze website bezocht. Daarvoor stellen wij genealogische gegevens ter beschikking. Althans: dat is de bedoeling. Elke maand komen er nieuwe. Dat kunnen ook de uwe zijn, als u die ter beschikking stelt, bij voorkeur uit deze omgeving. Toesturen aan en inlichtingen bij **Ad Wijnen**.

Uw e-mail adres!

Henk Unij beheert het ledenbestand van onze afdeling. Sinds kort beschikt hij ook over e-mailadressen van leden. Van dit bestand wil de afdeling spaarzaam, maar doeltreffend gebruik maken. Uw e-mailadres wordt niet aan anderen verstrekt. Berichten gaan via een BCC, een Blind Carbon Copy, zodat alleen de geadresseerde en de afzender het e-mail- adres onder ogen krijgen. Geef uw e-mailadres, en wijzigingen daarvan, aan hem door, zodat ook u in dat bestand opgenomen wordt. Inlichtingen bij **Henk Unij: h.unij@hecnet.nl**

ONS AANBOD:

LEDEN HELPEN LEDEN!

Op onze afdelingsbijeenkomsten in 't Trefpunt is er van 19.30 tot 20.00 uur, voorafgaande aan de lezing, in de pauze en na afloop om 22.00 uur gelegenheid om: tijdschriften van zusterorganisaties e.d. te lenen: contactpersoon **Hans Schippers**.

Raadplegen contactdienst: het NGV-bestand met opgaven van onderzoek aan families CALS: **Wim van Stek**.

CD roms te lenen:
contactpersoon **Ad Wijnen**.

De bibliotheek te raadplegen (vanaf september):
contactpersonen **Lisette van Corven en Co van het Groenewoud**.

Vragen te stellen aan mede NGV leden over genealogie, oud schrift, internet, etc etc. bij de Help-Desk: contactpersonen **Ad Wijnen en Henriëtte Hardeman**.

Wilt u naar een afdelingsbijeenkomst en heeft u geen vervoer of wilt u juist mensen meenemen, neem dan vrijblijvend contact op met **Henriëtte Hardeman**.

Wilt u hulp bij archief onderzoek, neem dan contact op met **Toon van Gestel**, hij is wekelijks in het RHCe. te vinden.

Wilt u gezamenlijk met anderen naar een archief ergens in Nederland,
doe dan een oproep op de website : <http://kempenenpeelland.ngv.nl>.
Dit gaat via **Ad Wijnen** (ad.wijnen@hetnet.nl)

heeft u goede ideeën, leuke websites, leuke programma's, vragen en suggesties etc?
meldt dit aan **bestuursleden**.

Kijk voor actuele informatie regelmatig op onze website:
<http://kempenenpeelland.ngv.nl>

De adresgegevens van de genoemde personen vindt u achteraan in dit blad!

KOPIJ VOOR VOLGEND NUMMER INZENDEN

VOOR 1 AUGUSTUS 2004

e-mail adres: h.unij@hccnet.nl

post-adres : Taunus 1, 5706 PC HELMOND

Proficiat leden! NGV-afdeling Kempen- en Peelland viert haar 50-jarig bestaan. Bent u er ook op 12 juni, op de dag af 50 jaar na dato, in het Regionaal Historisch Centrum in de Raiffeisenstraat te Eindhoven? In dit nummer vindt u nadere informatie over die dag. Een van de onderdelen zal de presentatie zijn van het boek over migratie naar Zuid-Oost Brabant dat is samengesteld door Ad Wijnen. Enkele bijdragen daaruit treft u nu al aan in dit MEDEDELINGENBLAD. In het boek zelf kunt u nog veel meer vinden: het blijft dus de moeite (of kosten) waard om dit boek aan te schaffen en u hebt weer een reden om op 12 juni acte de présence te geven.

Dit nummer kijkt ook al weer vooruit naar 'the day after'. De komende 50 jaar zullen veel meer aandacht gaan geven aan de blijvers; aan degenen, die hier al veel langer wonen dan de nieuwkomers. Want ooit wordt het tijd om in te burgeren en dat tijdstip is nu aangebroken.

En we gaan iets ouds weer opnieuw invoeren ten behoeve van het onderlinge contact: het zogenaamde '5 minuten praatje': een korte uiteenzetting voor medeleden van bv 10 tot 15 minuten door een onzer over het eigen onderzoek. In oktober zullen we onze bijeenkomst na de pauze vullen met een serie van deze praatjes in plaats van de gebruikelijke lezing. Voor de pauze zal schrijver dezes dan de spits afbijten met een wat langer verhaal over zijn onderzoek. In dit nummer vindt u een oproep om u daarvoor op te geven bij secretaris Jan Waszink. Denkt u er eens over na?

En dan nog dit: In het decembern timer trof u een 3-tal oproepen aan voor: wij zijn blij, dat inmiddels twee van deze vacatures vervuld worden. Alleen de redactie kijkt, na het vertrek van Ruud Swier, nog uit naar een 4de redacteur. Iets voor u?

Jubileumviering 12 juni 2004 in het RHC Eindhoven

GEPLANDE BIJEENKOMSTEN

Verenigingshuis 't Trefpunt, Belgiëplein 20, 5628 XJ te Eindhoven.

Tel. 040-242 04 10 Aanvang 20.00 uur, zaal open 19.30 uur.

Dinsdag	14 september 2004	De genealogische nawerking van de Franse revolutie door mr. Caspar van Heel.
Dinsdag	12 oktober 2004	Voordrachten door leden, zie oproep blz. 45
Dinsdag	09 november 2004	Hoe, waar en wat in het VC te Weesp door Jan C. Lohmeijer.

Beschrijving van korte inhoud van bijeenkomsten kunt u vinden op blz. 44.

BESTUUR**Voorzitter**

Toon van Gestel
(040) 252 45 98

Prins Alexanderstraat 16 5616 BL
awjmvangestel@cs.com

Eindhoven

Secretaris

Jan Waszink
(040) 226 16 03

Theeuwenlaan 3 5591 EJ
jh.waszink@hccnet.nl

Heeze

Penningmeester

Piet Dalmaijer
(040) 251 26 11

Biezenweg 1 5651 AC

Eindhoven

Leden

Albert Koning
(040) 251 76 06

Ulenpas 50 5655 JD
a.t.j.koning@kader.hobby.nl

Eindhoven

Henriëtte Hardeman-Emans
(040) 253 60 92

Sledsenpad 14 5503 CG
H.Hardeman@hetnet.nl

Veldhoven

Anton Schoorlemmer (DIP)
(0493) 49 27 64

Iepelaar 6 5711 CL
antonschoorlemmer@hotmail.com

Someren

Ad Wijnen
(040) 285 77 34

Bosrand 117 5665 EE
ad.wijnen@hetnet.nl

Geldrop

Afgevaardigde

Ad Hoeven
(040) 221 43 42

Liatrislaan 12 5582 GJ
hoebenvb@iae.nl

Waalre

plv. Afgevaardigde

Toon van Gestel

Prins Alexanderstraat 16 5616 BL

Eindhoven

Contactdienst

Wim van Stek
(0499) 39 62 44

J. Steenstraat 10 5684 AK
w.van.stek@hccnet.nl

Best

Opvang nieuwe leden:

Henriëtte Hardeman-Emans
Klaas de Jonge
(040) 253 27 06

Sledsenpad 14 5503 CG
Kerktoerenstraat 17 5503 PA
k.dejonge2@chello.nl

Veldhoven

Veldhoven

Standbemanning:

Henriëtte Hardeman en Wim van Zantvoort

Afdelingskascommissie

Victor van Lijf, Ferry Moubis en Lisette van Corven.

Tijdschriftenuitleen/bibliotheek

Hans Schippers
(0499) 37 27 34

Zoutmanstraat 14 5684 BR
h.schippers@home.nl

Best

Lisette van Corven
(040) 248 74 07

Lyonhof 51, 5627 GH

Eindhoven

Co van het Groenwoud
(040) 283 32 11

Molvense Erven 164 5672HP

Nuenen

Bezoekersplatform van het Regionaal Historisch Centrum in Eindhoven

Victor M.P. van Lijf
(040) 211 33 55

St. Jansweg 29 5614 ER
http://home.hccnet.nl/vmp.van.lijf

Eindhoven

Computergenealogie

Albert Koning

PRO-GEN (040) 251 76 06

a.t.j.koning@kader.hobby.nl

Ben Bal

PRO-GEN (040) 248 36 26

ben.bal@hccnet.nl

Jan Kuitert

OEDIPUS (040) 204 68 32

j.kuitert@chello.nl

~~Henry de Ruijter~~

~~PRO-GEN (040) 285 73 40~~

~~h.deruijter@chello.nl~~

Wim van Stek

GENS DATA(0499) 39 62 44

w.van.stek@hccnet.nl

Henk Unij

PRO-GEN (0492) 52 72 21

h.unij@hccnet.nl

Landelijk secretariaat:

NGV

Postbus 976

1000 AZ

Amsterdam

Website afdeling

<http://www.dsc.nl/ngvkv>

Website NGV

<http://www.ngv.nl>

NGV-Kempen- en Peelland
Dhr. H. Unij
Taunus 1
5706 PC Helmond

PTT Post
Port bētaaid
Port payé
Pays-Bas

